

EVOKACE

Vince Neil a Mike Sager

TATTOOS & TEQUILA

Do pekla a zpět se zpěvákem
americké kapely Mötley Crüe

V O L V O X   G L O B A T O R

Vince Neil a Mike Sager
TATTOOS & TEQUILA

Do pekla a zpět se zpěvákem
americké kapely Mötley Crüe

This edition published by arrangement with Grant Central
Publishing, New York, New York, USA. © 2023
translation © Milan Janeček, 2023

ISBN 978-80-7511-722-9

ISBN 978-80-7511-723-6 (epub)

ISBN 978-80-7511-724-3 (pdf)

Vince Neil / Mike Sager

**TATTOOS
& TEQUILA**

Vaječné burrito

Mike Sager: A tohle se opravdu stalo?

Vince Neil: No jasně. Bylo to, když jsme měli ve studiu sex s holčkama a nechtěli přijít domů a být cítit po nich. Byla tam restaurace, jméno si nepamatuju, která byla otevřená 24 hodin. A my si objednali vaječné burrito a otřeli si ho o čurák. Když jsi pak přišel domů a byl cítit po vaječném burritu, jen jsi přítelkyni řekl: „No, upustil jsem si do klína vaječné burrito.“

Mike: A to burrito jsi otevřel a zasunul? Nebo jsi ho použil jako hadr?

Vince: Použil jsem ho jako hadr.

Mike: No dobře. Díky. Musel jsem se zeptat. Víš, Marlon Brando kdysi v Paříži ošukal kachnu. Taky jsem o něm psal.

Obsah

PŘEDEHRA: Úvodní dějství	9
KAPITOLA PRVNÍ: Tetování a tequila	23
KAPITOLA DRUHÁ: Nikdo za to nemůže	43
KAPITOLA TŘETÍ: Pijáci a raubíři	77
KAPITOLA ČTVRTÁ: Žádný city	111
KAPITOLA PÁTÁ: Je to děvka	127
KAPITOLA ŠESTÁ: Další mizernej den	167
KAPITOLA SEDMÁ: AC/DC	195
KAPITOLA OSMÁ: Kdo zastaví déšť	229
KAPITOLA DEVÁTÁ: Děvka je zpět	267
KAPITOLA DESÁTÁ: Viva Las Vegas	295
PODĚKOVÁNÍ	313

POZNÁMKA AUTORA: Spousta informací sebraných pro tuto knihu pochází z nespolehlivých zdrojů, od lidí, kteří v době, kdy proběhly popisované události, mohli požívat určité substance nebo mohli být pod nátlakem. Ostatně jak se říká o osmdesátých letech: jestli si je dobře pamatujete, ve skutečnosti jste je nezažili.

PŘEDEHRA

Úvodní dějství

„Jsme svatí, upsali jsme své životy. Je jedno, co si myslíš, stejně to uděláme,“ – z textu „Saints of Los Angeles“

Na parkovišti před Feelgoods Rock Bar & Grill, kousek od Stripu v Las Vegas s vrčením zastavuje černočerné Lamborghini Gallardo Spider. Doprava na Sahara Avenue ubíhá kolem s obvyklou naléhavostí, typickou pro čas oběda; pět mil směrem na jihovýchod lze zahlédnout věže města hříchu, zasněně se zvedající z městské zástavby. Jestli je pravda, co se říká, že *Co se stane ve Vegas, zůstává ve Vegas*, pak tady je to místo, kde to nejspíš zůstane – nepopsatelná řada městských čtvrtí v západní části města, kde obchody, sídliště a školy sousedí s masážními salony, prodejny marihuany a hernami. Celý obraz dokresluje šmolkově modré nebe; sněhový poprašek na rozeklaných vrcholcích hor, které se vypínají na pozadí a září v průzračném, řídkém světle pouštní zimy.

Je chladný prosinec. Blíží se Vánoce. Sem tam je některá palma zabalená do pytloviny. Už máme den zpoždění. Ten předchozí měl být náš první, ale překazily nám ho tři zrušené schůzky. Byl to správný rock'n'rollový začátek – chybějící hvězda, zběsilý tanec obsluhy, otáčející se měřák parkovacích hodin, ubíhající už tak zkrácený čas do uzávěrky... Podtext: Všichni se snažíme, aby se takhle úžasná věc udála. Už jsme se o tom namluvili dost. Teď potřebujeme hvězdu.

Teď někdo zmáčkl reset.

Je úterý.

Pokus číslo dvě.

Hvězda se na naši polední schůzku dostavuje o patnáct minut dříve.

„Je známý tím, že chodí dřív,“ tvrdil mi den předtím jeden z jeho zaměstnanců v 10th Street Entertainment. (I když napřed čas naší první schůzky odkládal.) „Měl byste taky přijet dřív. Nenávidí, když mají lidi zpoždění.“

*Je známý tím, že chodí dřív...
...pokud se vůbec rozhodne přijít.*

Myslím, že takhle by se to sdělení mělo chápat.

Sepisování tohoto lidského života si vyžádá daleko víc podobných výkladů, jak jsem se poučil v následujících měsících. (Ne že bych očekával něco jiného.) Všichni máme svou roli. Pro vás je nejlepší, když znáte tu svou.

Štíhlý italský dvousedadlový sporták – 512 koňských sil; marnivá espézetka: TATUU; žluté lemování na černých kožených potazích ladí ke žlutým brzdovým třmenům a jeden držák na nápoje, který si vyžádala jeho čtvrtá žena („Myslel by sis, že za čtvrt milionu dolarů jeden držák dostaneš,“ takhle nějak to řekla) – se frajersky zastavuje v podivném úhlu na parkovacím stání označeném nápisem „Jen pro motocykly“.

Po chvilce se otevrou dveře u řidiče. Ven se vysune jedna ošuntělá bota značky Ugg z teletiny, následovaná nohou v módně roztrhaných džínách. Svalnaté stehno napíná látku v místech, kde

jsou díry největší – v dobách své největší slávy nedokázal nikdo vyplnit elastické kalhoty se vzorem leopardí kůže tak jako on. Levá ruka se natáhne po opoře – auto je posazené docela nízko. Zápěstí okupují platinové hodinky Dunamis se čtyřicetikarátovým diamantem a obrázkem lebky vznášejícím se nad velkým, průhledným ciferníkem. Tretka za 300 000 dolarů, jedna z pěti na světě, jak mi řekne později. Tohle tvrzení se dá těžko ověřit.

S trochou námahy se dostane do vzpřímené polohy a já se s ním poprvé osobně setkám, po třiceti letech slávy ho nejde nepoznat:

Vince Neil Wharton – ten, jehož vlasy zdobí natupírovaná platinová trvalá a má nadzvukový hlas bábš, dokonalý vzor nabubřelého osmdesátkového glam rocku, frontman Mötley Crüe.

Dnes je Vinci Neilovi 48 let, je to muž ve třetím dějství; trochu silnější než na fotkách, a také menší – při výšce 175 cm má 82 kilo, tak trochu šmoula. Na tváři má strniště, místy prořídlé nebo prošedivělé, pohodový úsměv, který se objevuje většinou ve chvíli, kdy mu lidé věnují pozornost. V pravém horním řezáku má uložený diamant, jako součást řady perleťových korunek na horní i dolní dásni; v noci v klubu se mu třpytí.

Vince Neil, který se nejčastěji do paměti zaryje kvůli epické spotřebě alkoholu a drog – a pro vysoké podpatky, make-up a flitry posetá tílka, které z něj v době genderového ohýbání na počátku osmdesátých let učinily androgynní sex symbol –, je dnes pohodlný muž středního věku.

Část roku tráví v Las Vegas a část v severní Kalifornii, odkud pochází jeho žena. Má „peníze, ale ne tolik, aby se na všechno mohl vysrat“, jak rád říká. Rychle upozorňuje, že kapely vydělávají méně než sóloví umělci. (A že třicet procent jde okamžitě agentovi, právníkovi, manažerovi a účetnímu.) Vedle toho, že je frontmanem rockové kapely, je také podnikatelem, který má

obchodní podíly na několika frontách. Je tady Tres Rios Tequila, prémiová tequila, která se vyrábí v jeho podniku v mexické Guadalajaře. Vince Neil Aviation pronajímá tryskáče s rockovou tematikou – představte si leopardí vzory a purpurový samet. Vince Neil Ink, špičkový tetovací salon a obchod s oblečením, sídlí na dvou místech Stripu v Las Vegas. Mezi jeho nesčetné koníčky patří exotická auta a hodinky; má plnou garáž starých plakátů a kostýmů, z nichž některé prodal restauračnímu řetězci Hard Rock... a vlastní celou spoustu kytar, které mu společnosti posílají, i když hraje na kytaru jen ve dvou písničkách celého svého repertoáru, počítaje v to Mötley Crüe i sólovou tvorbu. Lví podíl z jeho příjmu dodnes tvoří jedna čtvrtina v Mötley Crüe, kteří za tři dekády prodali přes 80 milionů alb. (Mötley se stále prodávají, přestože nenapsali novou písničku od „Saints of Los Angeles“ v roce 2008, což je jakási zvuková autobiografie členů kapely, jejich nejlepší – a jediný původní – materiál za dlouhá léta.)

Místo elastického oblečení má na sobě tričko od Vince Neil Ink; s potrhaným lem u krku; během našich setkání ho měl na sobě čtyřikrát ve dvou různých městech, takže to takhle mělo nejspíš vypadat. Mikina s kapucí a kožešinovou podšívkou popojede přes menší pupek, jak se Vince natáhne, aby si upravil vlasy. Své kdysi natupírované a načechrané vlasy si pravidelně nechává upravovat v oblíbeném salonu na Stripu. Nabarvené odstínem špinavý blond jako nějaký kluk odvedle, s medovými prameny, narovnané a vyžehlené nejnovějšími technologiemi do hedvábné konzistence, to je účes hodný rockové hvězdy. Zub času se odráží jen v ustupujících vlasech. Jeho světlehnědé oči se skrývají za slunečními brýlemi Chanel s pozlacenými obroučkami.

Když mi na mysli vytane Vince Neil, vidím před sebou tři podoby. Jednou z nich je tenhle Vince, dnešní Vince, Vince, jehož popisují, jak vysedá ze svého lamborghini. Druhý Vince je ten, kterého vidíme na reissue edici druhého alba Mötley *Shout at the Devil*. Kdo by mohl zapomenout na tyhle oči – jeho výraz je tak

zranitelný a zároveň úplně nepřítomný. Stejně pamětihodný je ten třetí: záběr na jeho klín v kožených kalhotách na obalu jejich prvního alba *Too Fast For Love*, levý palec přitlačený ke zřetelně se rýsuujícímu penisu.

Myslím, že při četbě této knihy bude užitečné mít na paměti druhý z těchto obrazů. (I když jsem si jistý, že ten třetí se vám tam bude vtírat také; spoustu svého času v bdělém stavu stráví na této planetě in flagranti delicto.) Ateliérová fotka byla pořízena někdy v roce 1983, na vrcholu rané slávy Mötley, během postapokalyptického období kapely ve stylu *Šíleného Maxe* nebo *Útěku z New Yorku*. Vince tu se svými vysokými líčnicími kostmi a plnými rty – dědictvím po mexických a indiánských předcích – reprezentuje mužský archetyp zlaté generace Nového západu. Částečně James Dean, částečně Tony Hawke, částečně Jeff Spicoli, byl mužským dvojčetem opálené kalifornské dívky.

Zkuste si představit, jaké to bylo, být takovým týpkem – rocková hvězda, bohatý, bolestně pohledný podle všech měřítek, cestující v téhle éře kolem světa soukromým trykáčem, před AIDS, kdy kokain, metakvalon, Jack Daniels a divoký dobrovolný sex byly ekvivalentem karaoke – to jste prostě v pátek večer dělali. I v zahraničí lidé pařili jako rockové hvězdy. Vince měl pověst, které musel dostát, a naplno toho využíval. Měl v sobě drzost hezkých lidí; nemusel se snažit, jen si vybíral. Dělal, co se mu zamlouvalo, aniž by nad čímkoli přemýšlel. Na Strip přinesl intenzivní život, šukání holek v křoví, pěštní potyčky s policisty v civilu a opilecké projížďky v porsche. Jak narůstala jeho kariéra, tak rostl počet dobrodružství. Řídil závodní auta a jachty. Účastnil se orgií na jachtách v Karibiku. Cestoval po světě. Prázdnou láhev Jacka Danielse vyhodil nejbližším oknem. Občas to okno nebylo ani otevřené. Sral na to. Nic nebylo neobvyklé. Nic nebylo příliš nespoutané. Nic nemohlo porušit pravidla, protože žádná pravidla neexistovala. Za svou existenci a své místo na výsluní vděčil lidské potřebě mít své hrdiny a bavit se. On byl show. Přehánění bylo

to, co se od něj očekávalo, za pomoci a podpory podlézajících nohsledů. Groupies na něj čekaly před šatnou, hotelovým pokojem, autobusem, na palubě tryskáče. Groupies čekaly za bicími, aby mu během bubenického sóla vykouřily – „což tak nějak vypovídá o tom, co si o tom egoistovi doopravdy myslel,“ řekne později na adresu bubeníka Mötley Crüe, Tommyho Leea. Klasická pecka Aerosmith z roku 1987 „Dude Looks Like a Lady“ vznikla poté, co Steven Tyler a Joe Perry viděli Vince v baru a spletli si ho se sexy kočkou. Mohlo být překvapením, že v sedmnácti byl Vince prvním klukem na střední škole, který měl platit alimenty?

Z jedné desetiny nejpřitažlivější muž planety. Z devíti desetin hrozící průšvih.

Představte si, že byste to byli vy.

V dekadě definované kokainem, voodoo reaganovskou ekonomikou, objevením viru HIV a vzrůstajícím neo-fundamentalismem ustavovali členové Mötley Crüe – kytarista Mick Mars, bubeník Tommy Lee, basista Nikki Sixx a zpěvák Vince Neil – nové standardy dekadence, sebezničení a požitkářství, kdy poslouchali každé hnutí své mysli, rozhodnutí žít rock'n'rollový život až do morku kostí. Jejich zvuk, to byl amalgám – kořeny v hard rocku a bombastičnosti KISS, glamová trans-gender móda, popové pozlátko, nestydatost punkové scény Los Angeles... všechno tohle promíchané s make-upem a krví. Písničky Mötley nikdy nebudou tak památné jako jejich postoj a chování. Rychlá, hlasitá a okázalá, ale také melodická a přeslazená – jejich hudba byla mostem rock'n'rollové historie mezi teatrálními, nastrojenými kapelami osmdesátých let a nesmělým, sebevražedným hnutím grunge let devadesátých.

Členové Mötley Crüe, kteří vyrostli (nebo dospěli) v idylické jižní Kalifornii – zemi surfařů, skaterů, garážových kapel a egoistů – neměli v repertoáru žádné politické nebo sociální téma, které by přesahovalo jejich příští fet, příští bitku, příští vylomeninu, příští

prdelku. To, co Mötley Crüe odlišovalo, co je zapsalo do paměti lidí, byla jejich nevyslovená filosofie – agresivně perverzní oddanost temnějším, zlomyslnějším a odpornějším věcem, než uznávali ostatní; americká verze divoké, perverzní tradice anglického punku, takový odlehčený nihilismus. Ano, dělali hudbu. Ale víc než to. Oni byli hudba. Řečeno freudovskou terminologií, byli ryzí Id (nejnižší složka osobnosti, pozn. překladatele). Dělali to, na co měli chuť, co vypadalo a znělo dobře, a nezajímaly je důsledky – rebelové bez příčiny. Jak mi Vince později řekl: „Odpověď na otázku ‚Proč?‘ znělo vždycky ‚Proč ne?‘“

Během let se relativně malá skupinka hitů Mötley Crüe stane ztělesněním mladické naléhavosti a pohrdání pravidly; život beze strachu z následků, prožívaný tak na hraně, jak je to jen možné. Jak se osmdesátá léta překloupila do devadesátých a dále, úspěch kapely a jejích členů rostl a klesal a zase rostl. Dnes je dílo Mötley Crüe součástí rock'n'rollového slovníku, obrovské lákadlo po celém světě. Když píšu tenhle úvod, jsou Vince a ostatní členové kapely na cestě do zkušebny v Los Angeles, kde se budou připravovat na kanadské turné. Přes všechny své výstřelky a hádky, všechny úspěchy a pády spolu dodnes hrají a stále mají co říci – přestože se zdá, že ve skutečnosti je zapotřebí obrovské dávky vůle, abyste je dostali na společné pódium. Během všech rozhovorů pro tuhle knihu, dohromady více než čtyřicet hodin, se Vince zoufale snažil, aby mohl alespoň něco hezkého říci o kterémkoli z ostatních členů kapely. Jen Nikki Sixx se nechal přesvědčit k rozhovoru. O Vincovi se vyjadřoval jen v nejlepším. Očividně je mezi nimi spousta ublížených emocí. Dnes jsou všichni čtyři členové mnohonásobní milionáři, i když v tom, jak si udržet vydělané peníze, byli někteří z nich úspěšnější. Všichni si nějakým způsobem vyzkoušeli i sólovou kariéru; nepochybně jim všem pomáhá spojení s kapelou. Nakonec všichni dospěli k váhavému souhlasu: Mötley Crüe je něco většího, než je součet jejich částí. Po desetiletích jsou jako výrazně dysfunkční rodina, láska a nenávisť, ale bez jediné stopy lásky na povrchu.

Po skončení turné s Mötley se Vince vydá na jih na sólové turné po Mexiku, Latinské Americe a Jižní Americe na podporu svého nového alba a knihy (téhle knihy), které ponese stejné jméno *Tattoos and Tequila*. Vince a Mötley Crüe jako své vzory citují tak rozdílné kapely a umělce, jako jsou Papa Roach, Linkin Park, Marilyn Manson, Nine Inch Nails, Moby, Slipknot a Belladonna, a to především jejich dvě první hitové desky *Too Fast for Love* a *Shout at the Devil*. Image Mötley Crüe z raných videoklipů si rovněž půjčili různorodí umělci, od Becka po Red Hot Chili Peppers po New Order, Aerosmith a Backstreet Boys. I dnes, ve druhé dekádě dvacátého prvního století, jsou Mötley Crüe stále něco jako hudební zkouška dospělosti a instantní stroj času. Jejich skladby jsou ty jednodušší na hraní v *Guitar Hero* a *Rock Band*. Díky nadčasovému kouzlu digitální hudby, dobrému marketingu a několika úspěšným výběrům největších hitů stále přibývá nových fanoušků Mötley Crüe. Koncerty Mötley Crüe nebo Vince Neil Bandu jsou dnes mezigenerační záležitostí, stárnoucí hlavy s mullety se na nich prolínají se sestřihy třicátníků, mladými potetovanými aspirujícími rockery a emo děvčaty všemožného stáří, nastrojenými jako štetky, které jsou poslušny věčného a osvědčeného rituálu odhalování poprsí pro kapelu.

Několik milníků pro představu: Mötley se objevili v celé řadě žebříčků VH1: „Dr. Feelgood“ se umístila jako číslo 7 mezi nejlepšími skladbami pro Air Guitar (napodobování hry na kytaru, pozn. překladatele), „Live Wire“ byla označena jako 17. nejlepší metalová skladba všech dob a „Home Sweet Home“ se umístila jako 12. nejlepší metalová balada všech dob. Mötley Crüe se několikrát umístili ve stovce nejlepších metalových událostí na VH1, a byli jednou z mnoha kapel, které se objevily v populární sérii VH1 *Behind the Music*. V žebříčku VH1 nejpoulnějších hardrockových kapel všech dob se dostali na 19. místo. Mötley Crüe se rovněž umístili na desátém místě žebříčku MTV „10 nejlepších heavymetalových kapel všech dob“. V roce 2008 iTunes vybrali „Saints of Los Angeles“ jako číslo jedna v rockové kategorii jejich

výběru „Best of 2008“; skladba byla také nominována na Grammy v kategorii „Best Hard Rock Performance“.

Všechno tohle vydá na docela zajímavý život. Čtyřikrát se oženil, zplodil tři děti, ošukal tisíce groupies – někdy i deset za den, podle čísel, která člověk zaslechne; on sám si počtem není jistý. Měl aféry s tuctem slavných žen, včetně pornohvězd Savannah a Giny Fine – zároveň; a televizními herečkami Tori Spellingovou a Shannon Dohertyovou – při různých příležitostech. Chodil se supermodelkou Christy Turlingtonovou; dřív než Tommy Lee chodil s Pamelou Andersonovou, když ještě hrála asistentku v seriálu *Kutil Tim*; jeho třetí žena byla Heidi Marková, úchvatná herečka z televizních seriálů, která byla ztělesněním většiny žen, jež se objeví v téhle knize, Vincův typ: dlouhé blond vlasy, krásná tvář, modré oči, velká umělá prsa, viditelné břišní svaly, malý zadek, dlouhé nohy. Byl hvězdou jedné sexuální nahrávky (trojka s děvčaty s Vivid Janine Lindemulderovou a Brandy Sandersovou), několika pornofilmů (režírovaných legendou pornofilmů Ronem „Ježkem“ Jeremym), chodil s celou řadou dívek z *Playboye* a *Penthousu*, zkusil každou drogu a každou kombinaci drog, co mohl, vypil celé moře alkoholu – nebo takhle mu to připomínám. Spoustu si toho nepamatuje. Nebo to alespoň tvrdí. Jak říká jedna jeho exmanželka: „Má paměť jasnou jako diamant, když chce. Někdy je prostě jen snadnější říct, že jsi zapomněl. Lituje spousty věcí.“

Během našich společných chvil byl Vince vždycky zdvořilý; připomínal mi školní dítko s učitelem – doopravdy se mu nechtělo, ale někdo ho přesvědčil, že by se tak měl chovat. V průběhu naší spolupráce se několikrát stalo, že nedělní fotbal dostal přednost před rozhovorem. Sedět u svého obvyklého stolu, který má rezervovaný v sázkové kanceláři v Red Rock Hotel, Spa and Casino, mělo očividně vyšší prioritu než tahle autobiografie. Často se stalo, když jsem z něj doloval nějakou podrobnost – tři střední školy nebo dvě? Kdy ses oženil s Sharise? –, že se na mě naštvál. Dupal

jsem, jestli ten pocit, který doopravdy prožívá, jsou rozpaky, nebo jakási míra studu. Kdo by si nepamatoval, proč se v šestnácti nadobro odstěhoval od rodičů? Spousta podrobností se ztratila za závojem času a alkoholu. Očividně existuje spousta bolestivých pravd, které ho do dnešního dne straší... věci, které poodhalíme, jak se prodíráme jeho historií a temnými hlubinami.

Snažit se zachytit takový život je složité: Ani Vince si přesně nepamatuje, kolikrát se ocitl na záchytce nebo kolikrát byl ve vězení. Z tohoto důvodu jsme využili vzpomínek jiných. Bavili jsme se s Vincovou současnou ženou Liou a všemi třemi jeho bývalkami: Beth Neilovou, Sharise Neilovou a Heidi Markovou. Bavili jsme se s jeho dětmi Neilem Whartonem a Elle Neilovou; s jeho rodiči Odellem a Shirley Whartonovými; s jeho sestrou Valerií Sauerovou, se členy jeho první kapely Rockandi, kterou založili na střední škole. Mezi další zpovídané patří Bret Michaels z Poison, rapper MC Hammer, pornohvězda Ron Jeremy, majitel L.A. Lakers Jerry Buss, Jack Blades z Night Ranger. Speciální rozhovor poskytl Nikki Sixx, a vedle toho ještě spousta zákulisních postav jako manažeři a další blízcí spolupracovníci, kteří se kolem Vince během jeho kariéry pohybovali.

Na pódiu Vince byl a je bez nejmenších pochyb středem cirkusu Mötley Crüe – už není oblečený do přiléhavých elastických oděvů ani nemá postavu řeckého boha, ale stále ještě disponuje svým osobitým, pronikavě jasným hlasem. Nikki Sixx, hlavní skladatel a hudební síla kapely, který se nikdy nesnažil Vince za cokoli pochválit, ho kdysi nazval „rozehrávačem Mötley Crüe“.

Mimo pódium, přes veškerá životní dramata – Mick s devastující Bechtěrovovou nemocí a problémy se ženami; Nikki se svými veřejnosti dobře známými závislostmi; Tommy potýkající se se slávou, herečkami, účesy a krocením vzteku – nikdo z ostatních členů Crüe nezažil život s tak monumentálními vzestupy a pády jako jejich frontman. V roce 1984 byl Vince shledán vinným za

zabití při autonehodě. Po čtyřdenní drogové párty zůstal té deštivé noci ležet na silnici mrtvý jeho dobrý kamarád Nicholas „Razzle“ Dingley z kapely Hanoi Rocks. Také řidič a spolujezdec v druhém autě byli v téhle opilecké nehodě zmrzačeni; Vince zaplatí 2,5 milionu odškodnění a odsedí si nějaký čas ve vězení. O několik let později, když byl vyhozen/odešel z Mötley Crüe, bude beznadějně sedět u nemocniční postýlky své čtyřleté dcery, která bojuje a prohrává krutou bitvu s rakovinou. Období poté je ztraceno v láhvi; dnes existuje charitativní organizace Skylar Neil Foundation.

Vince pořád bojuje se spoustou démonů a mám pocit, že některé z nich ani nedokáže sám vysvětlit. Tvrdí o sobě, že je „bavič“. Potřebuje ostatní, aby psali texty, hudbu, aranžovali a organizovali. „Já vylezu a prodám ty písničky,“ řekne mi později. Jako spousta hvězd před ním, i on měl často pocit, že když není na pódiu, v tom chladném a neúprosném světle reálného života bez scénáře jako by ho nikdo neposlouchal. O samotě, bez publika a bez společnosti se cítil ztracený a nejistý. Tohle víme jistě. Vysvětluje to spoustu věcí.

Když přijede svým lamborghini, pozoruji ho skrz dveře, které nechává otevřené, aby se vyvětral pach piva a feromonů z předešlé noci. Feelgoods je prototypem pro celý řetězec. Doufají, že jednou budou mít čtyřicet podobných podniků rozestých po celých Státech. Vince vlastní třicet procent. Posílají mu šek. Může uzavírat smlouvy na jídlo. Podnik je vyšňořen purpurovým sametem, kůží a imitací leopardí kůže. Obrovská stěna aparátů Marshall okupuje menší pódium, na kterém se několikrát do týdne objevují živé kapely. V prosklených výstavních skříních jsou uloženy autentické kytary, zlatá alba, jeho starý závodní nehořlavý oblek; na cestě k záchodům stojí plně pochromovaný a vyzdobený chopper. Na televizních obrazovkách hrají největší hity z rockových videí, což celému místu dodává nádech sportovního baru, jen místo sportu je tématem rock – muzeum maskované jako bar. Starší pár – on

s prošedivělým koňským ohonem; ona má do havraní černi obarvené vlasy, oba oblečení v kůži – obědvá v jedné kóji po straně. Středu místnosti dominuje velký kruhový stůl, okolo něhož sedí skupina mužů v identických pracovních tričkách, každý má na náprsní kapse bublinu se svým jménem. Někteří z nich si nepochybně dávají speciální obědové menu za 6,95 dolarů, které přibýlo do jídelního lístku nedávno v rámci boje s ekonomickou krizí.

Samozřejmě, že jsem na schůzku přijel dřív. (I ten první den jsem přijel dřív.) Moje mise: dostat se do mysli rockové hvězdy a vytěžít z ní, co se dá – vzpomínky, senzacce, nashromážděné zkušenosti; sex a drogy, radosti a bolesti. Záznam jednoho života stráveného v tenatech nespoutaného hýření. Může v nich být chvílemi horko a těsno, ale ne vždy voní zrovna příjemně.

A tak seberu svůj zápisník a digitální záznamník (a moji milou malou minikameru, ze které se vyklube šmejdi) a jdu se s ním setkat na recepci. Zblízka je to stále pohledný muž, obličej udržovaný celou řadou kosmetických procedur, z nichž některé byly slavně (a bolestivě) zdokumentovány v sérii VH1 z roku 2005 *Remaking Vince Neil*. Kolem něj se vznáší příjemný oblak kolínské Lagerfeld, vůně, která se již nevyrábí a kterou si naskladnil z různých zdrojů po celé zemi. Vřele mi potřese rukou a zavede mě dovnitř.

Za sametovým provazem je malá VIP sekce. Vince pyšně ukazuje na čtyři stoly, které nechal vyrobiť speciálně pro klub. Když je složíte dohromady, vytvoří tvar obrovské kytary. Kolem spodní části je kožená čalouněná sedačka. Usadíme se k vedlejšímu stolu, který je stejně jako ostatní obdélníkového tvaru a představuje nejnižší část krku, kde jsou pražce nejvyšších tónů.

„Připraven?“ ptám se.

„Ptej se, na co chceš?“ řekne. Jeho tvář je prázdná. Jeho hlas je tenký a trochu chraptí. Na konci věty lehce zvedne intonaci; díky

jeho nezvyklému kalifornskému dialektu zní spousta vět jako otázka.

Mike Sager
La Jolla, Kalifornie
3. 1. 2010

KAPITOLA PRVNÍ

Tetování a tequila

Hele, promiň za včerejšek, kámo.

Nechal jsem si sem do Las Vegas přivést ze svého domu v Danville v severní Kalifornii svoje lambo. Vyměnil jsem ho za své ferrari – týpek mi ho vzal zpátky do Danvillu. Je fajn mít na těch autech najeté stejné kilometry. Jsou to sběratelské kousky – investice a tak. A ve Vegas je větší zábava řídit lambo; mají tady rovné silnice, kde to můžeš oroštovat – ne že bych někdy překročil rychlost nebo tak.

Řidič tady měl být v poledne a potom asi, jak chcalo a padaly sračky – říká, že po cestě viděl čtrnáct bouraček –, se sem dostal až těsně před šestou. A samozřejmě moje asistentka tady ve Vegas, která by mi měla s podobnými věcmi pomáhat, byla na vánočních nákupech s mojí ženou a tchyní, která tu je s námi, protože tchán nedávno zemřel. Tak co máš dělat? Víš, jak to chodí, ne? Úžasný život rockové hvězdy. Dostaneš asistentku, ale když budeš něco potřebovat, nejspíš bude právě pomáhat tvojí ženě, a ty se o to musíš postarat sám, jako třeba musíš čekat doma na týpka, který ti má dovést auto, abys ho pustil do garáže. A já musel čekat fakt dlouho, nemohl jsem se na to vykašlat. Vlastně jsem ji pak seřval. Řekl jsem jí: Kelly? Proč jsem tam musel sedět a čekat na toho týpka, až přijede, když jsem měl začít dělat rozhovor pro svoji knížku? A ona mi řekla, nemůžu tomu uvěřit... ukázalo se, že celou dobu věděla, že bude mít řidič zpoždění. Věděla to a neobtěžovala se mi to říct. NIKDO MI TO NEŘEKL! Tvrdila mi, že mi říkala, že ten týpek bude mít zpoždění. A já na to: Tos mi teda neříkala!

Přisahám ti, nikdo mi nic neřekne. Můžou mi to nechat vyrýt na druhou stranu náhrobku. Nikdo Mu Nic Neřekl. Ještě si nejsem jistý, co chci mít na přední straně. Tuhle hlášku ještě nemám vymyšlenou. Vzpomínáš, jak vyšlo nové album Mötley Crüe, nové největší hity? Vůbec jsem kurva nevěděl, že to vychází. Byla to sranda. Dělal jsem rozhovor s nějakým novinářem a on říká: „Řekněte nám něco o novém albu Mötley Crüe Greatest Hits.“ Já na něj: „O čem to mluvíš?“ Nikdo mi neřekl, že mi vychází album. Děje se mi to pořád. Protože jsme mohli, to... Řekl jsem své asistentce, řekl jsem jí, Kelly, mohl jsem se s autorem sejít dřív, než jsme se dohodli, a pak jsem mohl být zpátky, abych si převzal auto, nebo tu být pro to auto, cokoliv, protože tu nebyl nikdo, kdo by naťukal kód ke dveřím do garáže, aby mohl vyměnit auta.

Sranda je, že jsem pyšný na to, že všude chodím dřív. Většinou jsem vždycky všude dřív. Vždycky jsem chodil dřív, ať už jsem dělal cokoliv. Vážně. Proto mi přišlo strašně srandovní, když Mötley tvrdili, že mě vyhodili proto, že jsem pořád chodil pozdě na zkoušky. Kámo, nikdy nepřijdu pozdě, když o něco jde. Je to, mám OCD nebo něco, obsedantně kompulzivní poruchu. Vždycky chodím dřív. I když jsem třeba na letišti, tak tam radši sedím přes hodinu, protože nechci mít zpoždění. Jak jde někdo pozdě, nemůžu vystát, že na něj musím čekat. Strašně mě to sere. Na svých koncertech jsem klidně odjel bez někoho. Bez členů kapely. Nechal jsem je za sebou v tom zasraném hotelu. Jeden týpek všude chodil pozdě a já řekl Nasrat a odjel jsem. Prostě jsme odjeli a jeli do dalšího města. Autobus odjel bez něho. Lidi by měli chodit včas – když řeknou, že tam budou na čas, víš, tak by tam na ten čas měli být. Když to nestíhají, měli by zavolat a říct, že budou mít zpoždění. Ale ať se neukazují o hodinu později, o dvě hodiny později. Ani o 15 minut. Dokáže mě to nasrat tak, že vzteky lezu po zdi.

Tak čím začneme? Pamatuju si, že když jsme dělali *Hnüs*, dával jsem rozhovor v Grand Havana Room v Beverly Hills. Spousta

lidí říká, že jsem do té knížky moc neřekl. Nejspíš je to pravda. Nečetl jsem ji. Když jsem byl mladý, diagnostikovali mi dyslexii. Nikdy mě čtení moc nebavilo. Je to pro mě těžké. Vidím písmena pozpátku a nedávají mi smysl. Je to boj. Jsem si jistý, že kvůli tomu nemám žádné vzdělání, neměl jsem ani šanci. Kdybych líp četl, mohl jsem dneska být doktor nebo právník. Ani byste teď nečetli tuhle knížku. Jestli se potkáme, až tohle přečtete, určitě mi řekněte, co si o ní myslíte. Sám ji nejspíš číst nebudu.

Se školou jsem víceméně skončil někdy v patnácti, šestnácti, sedmnácti a rovnou do života – už jsem byl otcem a nadobro jsem odešel od našich, žil jsem v Tommyho páchnoucí dodávce, uklízel jednu zkušebnu, abych tam mohl zkoušet, pracoval jsem jako elektrikář a snažil se uspět s Rockandi, svojí první kapelou. A další důvod, proč toho ode mě není tolik v *Hnísu*, je ten, víš, že nejsem právě výřečný. Nikki a Tommy – tihle chlápci umí kurva mluvit. Dokážou během chvilky spotřebovat všechen vzduch v místnosti. Nemám tendenci používat pusy. Nerad o věcech mluvím – jak se cítím a podobné sračky. To jsou hovna. Všechny ty roky na odvykačce a poradny – vypovídat se? Nemůžu říct, že bych si z toho něco odnesl. Všechny ty léčby, to už bych teď měl být vyléčený, nemyslíš? Všechny ty kecny. Radši jdu a žiju svůj život, víš? Někteří lidé mají hodně co říct. Jiní drží hubu a udělají to, co musí. Asi jsem ta druhá sorta. Takže se omlouvám, jestli pro mě bude těžké otevřít žíly a nechat svou krev, aby zaplnila tyhle stránky. Někdo si myslí, že je to dobrý nápad, abych vypověděl svůj příběh, takže ho řeknu. Ale pamatuj si tohle: jsem zpěvák. Svoje emoce vydávám názorně. Jsem demonstrativní, je to to slovo? Porvu se s tebou nebo tě ošukám, ale teď se zdá, že tu budu muset sedět a MLUVIT s tebou. Jsem jeden z těch, co se cítí líp před plnou arénou ječících fanoušků než na malé večeri. Můžeš to nazvat sociální neobratnost. Můžeš to nazvat tichost a stydlivost. Jsem jistým způsobem stydlivý. Ženy to dokážou vycítit. Vždycky se o mě chtějí starat. Tohle se jim na mně líbí. Nechám je, aby mluvily ony. Ženy milují, když je někdo poslouchá. A já poslouchám.

A vím, jak dělat, že ženě naslouchám, i když ve skutečnosti ne. Možná, že to je to tajemství – naslouchání. Očividně není na škodu, když se jim líbí, jak vypadáš a jak se chováš. Nikdy jsem nebyl ten týpek, který by se musel moc snažit. Nikdy jsem neměl balící fráze. Nikdy jsem žádné nepotřeboval. Už od raného věku ke mně přicházely celé zástupy žen, všech tvarů, barev a národností, ale většina z nich blondýny, s dlouhými blond vlasy s velkými prsy a dlouhýma nohama a malými kulatými zadečky a... k tomu všemu se možná dostaneme později.

Když myslím na rozhovory v *Hnůsu*, přepadá mě nostalgie po Havana Room. Kámo, tam jsme zažili pár epických nocí. Je to luxusní kuřácký klub jen pro členy. Spousta drahých vín a skotských, dobré doutníky a velké rozhoupané čuráky Hollywoodu. Mohl jsi mít i vlastní, to, humidor/bezpečnostní schránku, kde sis schoval pakl kubánských doutníků a tak. Vždycky mě rajcovalo, že tam jsem, že si žiju na vysoké noze, dýmám z kubánského doutníku, že dělám věci, které nejsou každému dostupné – já, syn míšence, řemeslníka z prdelákova v Kalifornii. Vzpomínám si, jak jsem kdysi v lednu 2000 narazil na zápase LA Kings na komika Toma Arnolda. Znáš toho chlápka. Kdysi byl ženatý s Roseanne. Další šílený magor – někdy, až nebudeš mít co dělat, vygoogli si jejich fotky, které kdysi nafotili pro *Vanity Fair*, když ještě byli v kurzu a měli hezkých pár kilo. Páni. Nevěděl jsem, že jsou podobné sračky v rodinných časopisech povolené. Víš, kolem LA jsem žil celý život. Znáám tam všude lidi. Tom je ten typ člověka, které v Hollywoodu znám. Je to malý, vlastně něco jako rodný město. Seznámíš se se zábavnými lidmi. Vrána k vráně nejspíš. A co můžu říct? Mám rád dobrý párty. Mám rád zábavné lidi. Mám rád šílené magory, jako je Arnold, kteří nemají žádné zábrany. Něco na nich je, že to vypadá, jak jim je všechno u prdele. A znají další šílené zábavné lidi. Po hokeji jsme šli do Havana Room a potkali se tam s hercem Melem Gibsonem. Mel je fajn týpek, ať si každý říká, co chce. Někteří lidi se napijí a jako by jim vypnulo. Tak to mám já. Nemají nejmenší páru, co vlastně dělají. Věř mi, říkají pravdu.

Trochu jsem se s Melem seznámil, když jsem žil v Malibu – myslím, že jsme spolu párkrát pili v Moonshadows, kam jsem několik let chodil pařit, popíjel jsem tam s různými lidmi – Kelseym Grammerem, Davidem Duchovným, chodili tam všichni pařmeni z Malibu, všichni alkoholici. Bylo to právě tam, v Moonshadows, kde jsem se propíjel temným a bouřlivým oceánem po smrti své dcerky. Šel jsem přímo od její postýlky v nemocnici na Sunset Boulevard, pustil se po Pacific Coast Highway a do Moonshadows. A tam jsem se potkal se starou kámoškou zvanou „zapomnění“.

Tehdy jsem žil s herečkou a modelkou z *Playboye* Heidi Markovou – úžasnou ženskou, úžasnou prdelkou. Potkal jsem ji, když byla na vrcholu, 24 let. Ve dvaceti randila párkrát s Princem; byla chvilku s OJ po té aféře s vraždou jeho ženy. Tohle bylo až potom. Byli jsme spolu několik let, než jsme se vzali. Tohle se stalo těsně předtím, než jsme se vzali, myslím. Potřetí, co jsem do toho praštil. Když Tom odjel z Havana Room, Heidi, Mel a já jsme pokračovali. Protože jsme byli pravidelní návštěvníci, šli zaměstnanci kolem třetí ráno domů a nechali nás tam, ať si dokouříme doutník. Skončili jsme v mém domě v Malibu. Celou noc jsme pili a hráli kulečnick a fotili přiblblé polaroidy – někde tam je fotka, jak Heidi sedí Melovi na ramenou a on s ní běhá po obýváku. Byla to nesku-tečná pařba, určitě mládeži nepřístupno. Konečně jsem někdy nad ránem vytuhnul a Heidi posadila Mela do taxíku.

Druhý den jsme viděli ve zprávách, že Havana Room v noci vyhořel... poté, co dva gentlemani hodili své neuhašené vajgly do odpadkového koše, který chytil a podpálil celý klub.

Z nějakého důvodu nás kvůli tomu nepopotahovali. Tolikrát mě spousta lidí žalovala... zmrdi, kteří se snažili na mně vydělat tím, že se mnou vyjebou. Nevím proč, ale jsem za to vděčný. Ně kterým dlužím poděkování. Asi existuje hodně lidí, o kterých to můžu říct. Jsem si jistý, že musím být spouště lidem vděčný. Je toho tolik, co si nepamatuju...

Tak jak se ti to tady líbí? Feelgoods Rock Bar & Grill. Jeden podobný je i ve West Palm Beach na Floridě. Jmenuje se to Dr. Feelgoods. Ten byl první. Je to spíš klub. Má pět barů a je obrovský. Ale dostaneš tam jenom jednohubky. Tenhle podnik má regulérní kuchyni. Koukni na menu. Objednej si, co chceš. Jídlo je tu skvělé. Mají tu výborné domácí tortilla chipsy, už jsem si nějaké objednal. Nosí je horké. Úžasné. Většinu věcí jsem ochutnal, než jsme otevřeli.

Tohle je něco jako vlajková loď. Utratili jsme spoustu peněz, abychom to dali dohromady, za dekorace, za návrh konceptu. Chtěli bychom, abychom nakonec měli nějakých dvacet pět až čtyřicet podobných podniků po celé zemi. Odvedli jsme na tom spoustu práce. Třeba kuchyň fungovala už tři týdny předtím, než jsme podnik vůbec otevřeli. Jak tu ještě pořád pracovali řemeslníci, každý z nich tu dostal oběd. V byznysu se tomu říká „testovací provoz“. Kuchaři tak mají možnost na svých jídlech zapracovat a vyladit menu a zaměstnance. Vidíš na menu tohle? Tahle věc nad tuňákovým sendvičem – Petův talíř. Pete byl můj tchán, otec Li, který zemřel. Bylo to jeho oblíbené jídlo – dva hot dogy a půllitrový budweiser. Tak jsme to pojmenovali Petův talíř. Je tu i Vincova mísa. Je to strašně dobrý burger s tajnou omáčkou – Omáčkou Tisíce ostrovů. Dělají to fakt skvěle; je to dost dobré.

Myslím, že se nám tu bude dařit. Víím, jak jsi říkal, že bychom tyhle rozhovory mohli dělat u mě doma. Jak by to bylo intimnější a podobně. Věř mi, nebylo. U mě doma, víš co, já tam mám tchyni. To je problém. Moji psi, moje žena, moje tchyně. Je to... prostě je to moc. A kdybychom byli na hotelu – nenavrhol někdo hotelový pokoj? Někdo na 10th Street říkal něco o tom, že bychom si mohli pronajmout apartmán v Riu, kde je Vince Neil Ink. Ale kdybychom se dostali do podobného prostředí, kde jsem, víš, kde se cítím zavřený... chtěl bych se odtamtud dostat někam do prdele, víš? Jak mě někam zavřeš na nějaké místo... nevím. Nenesu

to dobře. Radši bych byl tady... víš, jak to myslím? Když to tady nepůjde, vždycky ještě můžeme zkusit studio, nad kterým jsou nějaké pokoje. Stejně tam musím každé odpoledne být. Musíme si taky pohnout s deskou. Máme jen dva týdny. Až to tady doděláme, jdeš se mnou i do studia, že jo? Tyhle týdny budou dost náročné. Víš o tom, že příští středu a čtvrtek točím videoklip, že? To bude super. Jen si budeme muset najít nějaký čas na ty rozhovory.

Miluju to tady. Jak už jsem říkal, hodně jsme o tom přemýšleli a hodně na tom pracovali. Je to ryzí rock'n'roll. Červená světla a leopardí kůže, purpurový samet, železné pavučiny, černé kožené sedačky. Obsluhují tady malé rockové sexy kočky – rockerky v krátkých sukních a s hodně namalovanýma očima. A skvělé pódium. Intimní. Dokonalý zvuk. Ale dokáže to tu být i narvané. Přijedou nám sem i známé kapely, to je super. Jeden den v týdnu tu dělá DJ můj syn. Jmenuje se Neil Wharton, ale každý mu říká Neil Neil. Většinu života se o něj starali moji rodiče. Vlastně se teď seznamujeme. Zpívá v Mötley Crüe revival kapele. Nedávno se přestěhoval do Vegas. Zaměstnal jsem ho, aby se staral o moji řadu oblečení a o věci, které prodáváme.

S Feelgoods je to zvláštní, protože většina kapel, které tu hrají, jsou kapely, se kterými jsme vyrůstali. Byli tu LA Guns, Ratt, nedávno tu hráli Bulletboys. Na silvestra tu budou Slaughter – to jsou chlápci, kteří hrají ve Vince Neil Band: Jeff Blando, Dana Strum, Zoltan Chaney. Dneska je uvidíš ve studiu. Můj partner tam má taky svoji dílnu, Count's Kustoms. V jednom skladu má všechna ta restaurovaná auta. Je to jak nějaké posrané muzeum. Já tam mám svého Forda 32 – dokonalý hot rod, kryt motoru je celý pochromovaný a po stranách má namalované plameny. Když o tom mluvíme, dneska je ve Feelgoods večer pro motorkáře a hot rody. Parkoviště bude plné motorek. Bývá tu narváno, nedá se tu hnout. A ve středu, čtvrtek, pátek a sobotu obvykle vyhazujeme lidi kolem šesté ráno. Tohle je Vegas, víš? Lidi tu umí pařit.

A já si jen vyzvednu šek. Můžu podepsat, co chci.

Paráda, co?

Další věc, kterou na tomhle místě miluju, jsou všechny ty sběratelské předměty. Když sem vejdeš, je tam vitrína, kde visí nehořlavý závodní oblek z mého závodění ve formuli jedna, fotky, kde jsem se svým autem. Je tam můj ohoz z Crüe Fest 1, celá řada platinových desek, zlaté desky, podobné věci. Moje žena si dělá srandu, že v tomhle období života už bych na to potřeboval hangár. A já, no, vlastně mám skladiště. Je to moje garáž. Mám tuny starého oblečení a pamětihodností a věcí, které jsem nosil na pódiu. Mám tuny kytar, které mi lidi posílají. Co máš dělat? Všechno to vyhodit? Nejsem nějak sentimentální. Vůbec, absolutně ne. Jenom, ani nevím, prostě to nevyhazuju. Občas od tebe něco koupí Hard Rock a ty na těch blbostech trhneš nějaké peníze. Kde myslíš, že to berou? Když přijdeš do Hard Rock kdekoliv v zemi, jsou tam různé věci od lidí. A tyhle pitomosti jsou od někoho z garáže. Zavolají ti a řeknou: „Hele, chtěli bychom tenhle a tenhle ohoz.“ Víš co, chtějí něco, co jsi měl na sobě na nějakém historickém koncertě nebo při nějaký příležitosti nebo tak. Třeba v novém Hard Rock, který otevřeli tady na Stripu, mají jeden můj úplně suprový outfit. Šel jsem na slavnostní otevření a je to tam ve velké vitríně, tohle velké, dlouhé sako a věci, které jsem nosil, když jsme byli na turné s Aerosmith – to jsou vzpomínky. Kdyby moje kalhoty mohly mluvit. Možná, že ony si pamatují něco, co já už ne. (Pamatuješ si ty kožené kalhoty z obalu *Shout*? Jen ty by ti mohly napovídat celou kapitolu.)

Takže se tady budeme potkávat každý den v poledne. Alespoň prozatím. Jediné, proč by se to mohlo změnit, je, kdyby to mělo mít vliv na můj zpěv, víš? Protože nahráváme to album a mluvení je pro hlas to nejhorší. To jsem se za ta léta naučil, není to zpěv, co by pro tvůj hlas bylo nejhorší, je to mluvení. Tak uvidíme, jak to bude fungovat. Může se stát, že to taky prohodíme. Jako že